

kalde Væbningen med dette Navn, blive bekendt med de Vaaben, de ville komme til at bruge i Krigstid. Hvad Artilleriet angaar, ville vel de fleste her i Salen og maasse ogsaa udenfor sige, at Artilleriet er godt nok hjulpet, siden vi have faaet Hærløven af 1894, som jo bragte netop Artilleriet en væsentlig Forøgelse paa forskellige Omraader. Det kan ogsaa være sandt nok, men i mange andre Henseender betegner den ny Hærløvs ogsaa for Artilleriet en Tilbagegang. Jeg skal ikke her i denne Sammenhæng dvæle nærmere ved den meget store Indskrænkning af Uddannelsen for Feltartilleriet, som det ikke hører herhen at omtale, men der er et andet Forhold, jeg vil fremhæve, og det netop et, der meget stærkt berører nærværende Forslag, jeg sigter herved til den Bestemmelse, at 1ste Artilleribataillons Mandskab, det Mandskab, som er bestemt til at besætte Søforterne, for Fremtiden skal udskrives fra hele Landet. Man kunde nu sige, at det er temmelig ligegyldigt, om Mandskabet er fra Sjælland eller Sjælland, at det ingen Rolle spiller, naar man blot har det Mandskab, man skal bruge. Men det er ingenlunde Tilfældet. Ved pludseligt Udbrud af Krig kan man langt fra gøre saa sikker Regning paa Mandskabet Best for Store Vælt, som paa det fra Verne Øst for. Frygten for at komme til at sabne det ydste Mandskab har fundet sit Udtryk i Lovgivningen allerede saa langt tilbage som i 1880, idet det i Søværnslovens § 5 udtrykkelig er foreskrevet, at et vist Minimum af værnepligtige skulle udskrives Øst for Store Vælt, fordi man vil være sikker paa altid at have det for nødne Personel, naar Flaaden skal mobiliseres; men naar man frygter for, at det ikke skal lykkes Mandskabet Best for Store Vælt at naa ud paa Orlogsværftet, kan man med samme Ret frygte for, at det ikke skal naa ud paa Søforterne, som sikkert i mange Tilfælde netop ville være det Sted, hvor den første Tørn skal tages fuldt saa vel som af Flaaden — det afhænger selvfølgelig af Forholdene, det sidste — at Flaaden kommer i forreste Række — kan jo ogsaa blive Tilfældet. Derfor har det naturligvis meget stor Betydning, at man her i Kjøbenhavn har et forholdsvist betydeligt Mandskab til Stede, som ikke blot oprindeligt er uddannet til Tjeneste paa Søforterne, men som ogsaa, saaledes som Tilfældet har været i de sidste Aar, under Væbningens Ophævelse kommer derud og altsaa har Lejlighed til paa ny at gøre sig bekendt med Forholdene derude, Mandskab, som man ved Klokkringning med allerførtest mulig Barsel kan skaffe til Stede, hvor der er Brug for det. Om Fodfolket

gælder det i øvrigt ogsaa til Dels, at Nytten af Væbningsbataillonerne er vokset efter 1894, og den vil blive større, jo længere Tiden skrider. De Herrer ville erindre, at vi i 1894 om ikke affastede almindelig Værnepligt — det kan man ikke sige, for Pligten som saadan bestaar endnu — saa dog affastede almindelig Værnepligt i dens fulde Anvendelse, og deraf er Følgen, at der efterhaanden vil blive et stedse mindre Antal af uddannede Infanterister. Naar man altsaa med kort Barsel skal indkalde og kun kan gøre Regning paa Mandskabet Øst for Store Vælt, vil det have en ikke ringe Betydning, at man har disse uddannede Væbningsbatailloner. Jeg tror altsaa, det maa siges, at Væbningen, om den end langt fra kan siges at være noget Ideale fra et militært Synspunkt, hvad jeg villig indrømmer, dog er en brugbar Institution, som man næppe vil indlade sig paa at opgibe. Finde man, at den er saa unyttig, kunde der jo da ogsaa være Tale om i Stedet for at affaste den, at prøve paa at gøre den noget nyttigere, at forbedre den baade med Hensyn til Kvalitet og Kvantitet. Der foreligger i saa Henseende Forslag, som gentagne Gange ere blevne fremsatte af Regeringen, Forslag, der gaa ud paa, at udvide Væbningen til fire Fodfolksbatailloner og en hel Artilleribataillon og om at lønne og uniformere Mandskabet i Lighed med, hvad der gælder for Hærens øvrige Afdelinger — alt sammen Forbedringer og for Mandskabets Bedkommende Betingelser. Der er det Gode ved at gaa den Vej, at man ikke risikerer Modstand derimod i Landsstinget, idet Landsstinget gentagne Gange har vedtaget en saadan Lov. Saa vidt Spørgsmaalet om, hvorvidt Kjøbenhavns Væbning maa siges at være til nogen Nytte. Der kunde dernæst være Tale om, som det før blev sagt, at den var en Byrde, og det kan selvfølgelig ikke henvægtes, at Tjenesten ved Kjøbenhavns Væbning er en Byrde. At den imidlertid skulde være nogen stor Byrde, tror jeg egentlig ikke. Det blev allerede berørt af den ærede foregaaende Taler, at Uniformerne kunne faas frit for ubemidlede, og hvad de meget bemidlede angaar, saa tror jeg ikke, Udgifterne ere noget at tale om, de, som staa midt mellem disse to Klasser, saa jo endelig ligesom de andre et Bederlag, dergangste vist næppe er tilstrækkeligt til at anskaffe Uniformen fra ny, men dog stort nok til at købe en brugt Uniform for. Man ser uophørlig om Foraaret Avertissementer, der tyde paa, at Uniformerne vandre fra den ene til den anden, og jeg tror ikke, at der til Skid gaar